

Posudek oponenta diplomové práce Bohumila Neumanna: Milada Paulová (1891-1970)
Příběh cesty k dosažení první ženské docentury v Československu v roce 1925

Katedra dějin a didaktiky dějepisu, pedagogická fakulta Univerzity Karlovy, Praha 2008
205 str. textu, 57 str. textových a obrazových příloh

Diplomová práce Bohumila Neumanna o Miladě Paulové je impozantním dílem jak rozsahem, tak obsahem a úrovní zpracování. Výjimečné jsou i textové a obrazové přílohy. Za 11 let svého působení na pedagogické fakultě si pamatuji jen málo srovnatelných diplomových prací. Leč dosti chvály, ta není oponentovým hlavním úkolem.

Příznávám, že po přečtení rozsáhlé diplomové práce jsem z prvotního nadšení poněkud vystřízlivěl. Diplomant bezesporu odvedl vysoce nadprůměrnou práci, ale omezil se na životní osudy a kariérní růst Milady Paulové v podstatě do roku 1925. Dozvěděl jsem se dost o vztahu Bidlo – Paulová, ale pro mne překvapivě málo o Paulové „konkurentovi“ Janu Slavíkovi. A taky téměř nic o vztahu Milady Paulové k mužům (ovšem kromě vztahu k otci). Jakkoli je diplomantův jazyk kultivovaný a jeho vyjadřovací schopnosti nadprůměrné, i on často podléhá jazyku svých pramenů. Na první pohled dokonalá práce není ušetřena jazykových prohřešků – hrubé chyby namátkou na str. 147 či 172 – ani někdy až komických překlepů (srov. str. 123, 150, 197 ad.). Vzhledem k rozsahu práce jsem našel poměrně dost nešťastných formulací – viz např. str. 80, 93, 140, 170 aj. Nezdá se mi také vhodné, prokládat delší citace převážně z korespondence autorskými komentáři (viz např. str. 143). Dopisy Františka Paula dceři Miladě jsou jistě unikátním pramenem a jsou ve své nedokonalosti lidsky dojemné, ale diplomant k nim měl v odborné práci přistupovat kritičtěji. Jako oponent musím mít výhrady i k terminologii: pro Království Srbů, Chorvatů a Slovinců se název Jugoslávie používal až od roku 1935, v československém tisku se ale používal i název Jihoslávie. Pro meziválečné období je třeba důsledně psát „československý“ a ne český (srov. např. str. 133, 137 aj.). Začátečnickou chybou je začínat větu řadovou číslovkou (str. 146, 147, 155 ad.). Za závažnější nedostatek považuji nasprávné určení funkcí zaměstnanců ministerstva zahraničních věcí – např. na str. 149 zmiňovaný Jan Hájek nebyl Benešův tajemník, ale vedoucí zpravodajského odboru Zamini. Nechápu, proč diplomant nevyužil některou z biografických příruček Josefa Tomeše.

Tak dosti nářků. Přes výše uvedené a další nedostatky, které ale lze snadno odstranit, je diplomová práce Bohuslava Neumanna vynikající a její části by si zasloužily publikovat. Doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji ji hodnotit známkou výbornou.

Praha, 6.5.2008

PhDr. Lubor Václavů